

LA MEVA AMIGA COM UN VAIXELL BLANC

Aquella verge vinclada als meus braços
tota es donava però ha fet un gran crit.

-Oh, amat, no temis! - em deia

ajocant-se:

-No hi ha a la terra cap glavi més fi.

Cerca pel món, que no en trobaràs d'altra
que et faci ofrena d'un amor tan pur.
No em deixis, no, que el teu bes m'amanyaga:
¿com ho faria, si era sense tu?-

I ara s'alçava i jo la vestia
i els seus cabells destrenava pel coll.
La carn, flotant al mossec de la vida,
s'enorgullia de la comunió.

-¿Què més voldràs, si el meu cos que et guardava
ara ja és teu, i elevarà el teu cant? -
I amb els peus nus, de puntetes, mirant-me:
-Quan corris món, el meu nom ¿què et dirà?-

A cada mot més la veu endolcia,
i jo era alhora l'heroi i l'esclau:
-No et deixaré
et diré el nom d'amiga.
La meva amiga: com un vaixell blanc.

I encar de nou la prenia en mos braços
-ja era el seu ventre més alt i més fort.
I a cada pit un vermell:
dues brases
com la punxada del llavi i del cor.

Salvat-Papasseit, Joan. "La meva amiga com un vaixell blanc"